

Σάββατο του Ακαθίστου Ύμνου με πίστη, ελπίδα και σωτηρία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος, το Σάββατο 28 Μαρτίου, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Τ.Κ. Πολυνερίου. Προ της Απολύσεως, τέλεσε ιερό Μνημόσυνο προσφιλούς του προσώπου, καλώντας τους πιστούς να ενώσουν την προσευχή τους υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της κεκοιμημένης.

Στο κήρυγμά του, ο Ποιμενάρχης ανέπτυξε το βαθύ θεολογικό και ιστορικό περιεχόμενο του Σαββάτου του Ακαθίστου Ύμνου, υπογραμμίζοντας εξ αρχής ότι «εάν ανοίξουμε λίγο τα ημερολόγιά μας, θα δούμε ότι έχει όνομα, έχει ταυτότητα

το σημερινό Σάββατο, λέγεται Σάββατο του Ακαθίστου Ύμνου». Πρόκειται, όπως τόνισε, για μία εορτή που φέρνει ενώπιόν μας ένα σπουδαίο ιστορικό γεγονός, το οποίο φέτος συμπληρώνει 1400 χρόνια από την πραγματοποίησή του.

Αναφερόμενος στην πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως το 626 μ.Χ., επεσήμανε ότι, ενώ ο αυτοκράτορας Ηράκλειος απουσίαζε σε εκστρατεία, η πόλη βρέθηκε απροστάτευτη απέναντι στους Πέρσες και τους Αβάρους. Τότε, ο Πρωθυπουργός Βόνος και ο Πατριάρχης Σέργιος, «πραγματοποιώντας λιτανείες εις τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, με τον Τίμιο Σταυρό, με την αχειροποίητη εικόνα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και την εικόνα της Παναγίας μας, ενέψυχωναν τους κατοίκους». Μέσα στην πίστη τους προς την Υπέρμαχο Στρατηγό και με τη θαυματουργική επέμβαση της Θεοτόκου, καθώς και με τη θαλασσοταραχή που ακολούθησε, λύθηκε η πολιορκία και σώθηκε η πόλη.

Ως ένδειξη ευγνωμοσύνης, ο λαός μαζί με τον Πατριάρχη προσήλθαν στον Ναό των Βλαχερνών, όπου «πραγματοποίησαν τον Ακάθιστο Ύμνο, την ιερά αγρυπνία προς τιμήν και δόξαν της Κυρίας Θεοτόκου», χρησιμοποιώντας τον ύμνο αυτόν ως ευχαριστήριο, νικητήριο και ενισχυτικό άσμα. Η Εκκλησία, όπως εξήγησε ο

Σεβασμιώτατος, μετέφερε την εορτή από την 7η Αυγούστου στο πέμπτο Σάββατο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ώστε να συνδέεται λειτουργικά και πνευματικά με την περίοδο αυτή και με το γεγονός του Ευαγγελισμού.

Στη συνέχεια, ανέλυσε τη δομή του Ακαθίστου Ύμνου, επισημαίνοντας ότι «ο ύμνος χωρίζεται σε δύο μέρη». Το πρώτο μέρος αναφέρεται στα γεγονότα από τον Ευαγγελισμό έως την Υπαπαντή, ενώ το δεύτερο εξυμνεί το μεγαλειώδες πρόσωπο της Παναγίας και τη συμβολή της στη σωτηρία του ανθρώπου, τονίζοντας ότι «εκείνη μας ανοίγει τον δρόμο της Βασιλείας και μας οδηγεί στην ένωση με τον Ιησού Χριστό».

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στην ερμηνεία του Αποστολικού Αναγνώσματος από την προς Εβραίους επιστολή, όπου γίνεται λόγος για τη Σκηνή του Μαρτυρίου της Παλαιάς Διαθήκης.

Περιγράφοντας τα Άγια και τα Άγια των Αγίων, καθώς και τα ιερά αντικείμενα της Κιβωτού, όπως τις πλάκες του Νόμου, τη χρυσή στάμνα με το μάννα και τη ράβδο του Ααρών, υπογράμμισε ότι «όλα αυτά είναι προτυπώσεις της Κυρίας Θεοτόκου». Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά, η Παναγία «άνευ γαμικής σχέσεως γεννά τον Θεό Λόγο, όπως το ξύλο το ξερό εβλάστησε», φέρει εντός της τον Θεόγραφο Νόμο και προσφέρει στον κόσμο το «ουράνιο μάννα», τον ίδιο τον Χριστό.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ακόμη ότι η εορτή αυτή μάς υπενθυμίζει το μέγα μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, ο οποίος «προσέλαβε ολόκληρη την ανθρώπινη φύση, χωρίς αμαρτία, για να τη θεώσει», και ο οποίος εκουσίως πορεύεται προς το Πάθος και τον Σταυρό «για να πλύνει τις αμαρτίες μας και τις εγωκεντρικές μας διαθέσεις».

Αναδεικνύοντας την Παναγία ως πρότυπο ζωής, τόνισε ότι πρόκειται για «την ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ, η οποία υποτάσσεται πλήρως στο θέλημα του Θεού και απαρνείται κάθε κοσμική επιδίωξη», φθάνοντας στο ύψιστο αξίωμα να γίνει Μητέρα του Θεού και να προσφέρει τον Χριστό για τη σωτηρία του κόσμου. Προέτρεψε δε τους πιστούς «να ενστερνιζόμαστε το πρόσωπό της και να παίρνουμε κάτι από την προσωπικότητά της», εμπιστευόμενοι τη μεσιτεία της, διότι εκείνη γνωρίζει «τι είναι το ωφέλιμο και το σωτηριώδες για τον καθένα μας» και μας οδηγεί στον Υιό της.

Κλείνοντας, ευχήθηκε οι υπόλοιπες ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής να είναι ευλογημένες, με την Παναγία να κατευθύνει τη σκέψη και τη ζωή των πιστών. Τόνισε μάλιστα ότι δεν χρειάζεται να κυριαρχεί η λύπη, αλλά να μάθουμε «τη χαρά του Σταυρού», σταυρώνοντας τα πάθη και τις αδυναμίες μας, ώστε «η λύπη της

καρδιάς να μεταποιείται σε σταυρική χαρά και ανάσταση».

Τέλος, κάλεσε όλους να προσευχηθούν για την κεκοιμημένη αδελφή, παρακαλώντας την Κυρία Θεοτόκο να μεταφέρει τις προσευχές προς τον Κύριο της Δόξης, ώστε να αναπαύσει την ψυχή της «εν χώρα ζώντων και εν σκηναίς δικαίων».

